

JITKA MARKOVÁ

NEBE POD HLADINOU

KRÁTKÉ PŘÍBĚHY NA CESTU DO VLASTNÍHO SRDCE

NEBEPOD HLADINOU

KRÁTKÉ PŘÍBĚHY NA CESTU DO VLASTNÍHO SRDCE

Jitka Marková

TZ-one

Všechna práva vyhrazena. Události a postavy uvedené v této knize jsou dílem autorčiny fantazie. Veškerá podobnost s reálnými událostmi a postavami je čistě náhodná.

Vydání první 2017

© Jitka Marková

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-053-0 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-054-7 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-055-4 (PDF verze)

www.jitkamarkova.cz

jitkabooks@post.cz

www.tz-one.cz

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Vzpomínáš?

Mohli jsme být delfíni... když jsme pluli pod mořskou hladinou.

Mohli jsme být ptákem i vzduchem, květinou i zemí.

Náš život byl hra. Bez hranic, času, prostoru. Byli jsme čistým bytím na vlnách nekonečna.

Vzpomeň si na ten pocit, kdy jsme mohli *cokoliv*.

Ta vzpomínka zůstává v nás...

Bez domova

Hubený zarostlý muž se vlekl s igelitkou přes náměstí. Pach nemytého těla a zetlelých hader dávaly kolemjdoucím zakusit jeho přítomnost.

Posadil se na židli k oprýskanému pianu. Jeho vyschlé ztuhlé prsty se dotkly kláves. Tóny jemné melodie se zvolna nesly náměstím. Někteří lidé se zastavili, aby dovolili hudbě proniknout do jejich nitra. Jiní si ho natáčeli na mobil: bezdomovec, který hraje na piano. Tisíce zhlédnutí a pár stovek lajků.

Spontánní potlesk. „Wow! Once again please...“

Muž se zvedl a shýbl se pro svou igelitku. Ignoroval mince a bankovky položené na křídle.

Lidé dál pokračovali ve své cestě. Tóny uvolněné z pianu dlouho rozechvívaly vzduch náměstí a celého města.

Dotek

Tiše plul vesmírem.

„Je krásné nemít tělo,“ pomyslel si. Jeho lehké bytí se vznášelo v éteru. Byl volný, naplněný radostí a úctou k sobě i okolnímu prostoru. Blaženě se usmál na nejbližší plující entitu. Působná bytost odpověděla zářivým úsměvem a něžně jej pohladila. Bylo mu nádherně. Podobné pocity zažíval, když se v houpací síti doma na zahradě ukořel do měkkého dřívotu.

Za chvíli bude na Zemi ráno a on musí vstávat do práce. Plný slastných pocitů se otočil a vracel se zpět. Proplul tunelem zapomnění a vrátil se do svého těla.

Budík drnčel. Na třetí pokus se mu podařilo jej umlčet. Čím to, že ranní zvuky bývají ty nejsilnější?

Přejel si dlaní přes ospalý obličej a zívnuł. Něco se mu zdálo... něco o hvězdách, ale nepamatoval si, co.

Vystál v motorestu krátkou frontu na kávu. Připlácl kelímek plastovým víčkem a hrábnul do misky s balíčky cukru. Totéž současně udělala ruka mladé ženy. „Promiňte,“ usmála se, když se jejich ruce nedopatřením dotkly. Měl pocit, že ji odněkud zná. Ale nemohl si vzpomenout. Koneckonců takový dojem nemá poprvé. Také se zdvořile usmál a odešel s balíčky cukru ke svému autu.

Sednul si za volant a podíval se na mobil. Má ještě dvacet minut čas. „Tenhle klient mívá zpoždění, není kam spěchat,“ pomyslel si. Ustrkl kávu. Byla vroucí. Na rtech a jazyku se mu místo slastného kofeinového opojení rozlil nepříjemný palčivý pocit. Podrážděně se vrátil zpět do obchodu a koupil si malou láhev studené vody. Když odcházel od pokladny, setkal se s pohledem té ženy, s jejíž rukou se nedopatřením setkal. Seděla u stolku nad hrnkem kakaa a usmála se. Zdálo se, že mu gestikulací ukazuje na sako. Podíval se rozpačitě na své sako a všiml si, že má na bílé košili flek od kávy. Ach ne... Kývnutím hlavy naznačil, že děkuje za upozornění. Otočil se a chvatně kráčel směrem k pánským toaletám.

Když se flek marně snažil setřít mokrým kapesníkem, bezděčně mu v mysli vytanula ta mladá žena a znovu si zkoušel vzpomenout, odkud ji zná. Denně se setkával se spoustou lidí: v práci, v obchodě... Možná je to nějaká prodavačka. Podíval se na sebe do zrcadla. Flek byl ještě nápadnější. Přiblížil obličej k zrcadlu. Nad očima měl vrásku hlubší než obvykle. V matném osvětlení pánských záchodků vypadal na víc než na čtyřicet. Když sako zapnul, flek nebyl vidět. Hlasitě vydechl.

Žena s kakaem něco soustředěně klepala do notebooku. Přemýšlel, jestli má něco prohodit, ale pak si to rozmyslel. Když procházel dveřmi, praštila ho do nosu vůně kakaa. Znovu si sednul za volant. Ve chvíli, kdy bral do ruky kelímek s kávou, proletěla na okamžik jeho srdcem podivná tesklivá touha. Zaznamenal to, ale nevěnoval tomu pozornost. Upíjel kávu. Vyvolaný pocit blaha a splynutí s všehomírem mu brzy naplnil tělo i mysl.